

ΤΟ ΧΡΕΟΣ

σεως καὶ πλείστων ἄλλων, μεταβάλλεται εἰς ἀποθέωσιν. Ἀποθέωσιν οὐχὶ ἐφήμερον, ἀλλ' αἰώνιον! Εἰς ἔλων τὰ ὄμματα ἐνεφανίσθη τότε ὁ Pasteur, ὡς μυθικός τις ἦρας, ὡς νέος Ἡρακλῆς ἀπαλλάσσει τὴν ἀνθρωπότητα τῆς φορικωδέστερας τῶν μαστίγων.

Ὅτε δὲ μετὰ τὴν μεγάλην ἀνακάλυψιν τοῦ διδασκάλου, ὁ Χριστὸς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ὁ Roux, ἐφεῦρε τὴν θεραπείαν τῆς διφθερίτιδος, ὁ κόσμος ἐχαίρειτε τὴν νέαν ἀνακάλυψιν μετ' ἐνθουσιασμοῦ μὲν ἀλλ' ἄνευ θάμβους.

Ἴνα δὲ δώσωμεν ἀκριβῆ καὶ συνοπτικὴν ταυτοχρόνως ἰδέαν περὶ τῆς σημασίας καὶ ἐπιδράσεως τοῦ ἔργου τοῦ Pasteur, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ἐξῆς τοῦ Berhtelot :

« Ὁ Pasteur, ὁ Renan, ὁ Victor Hugo, εἴμαι ἔγω αἱ τρεῖς μάλιστα αἰγλήσασαι μορφαὶ τῆς ἐποχῆς μας μεταξὺ τῶν ἐργατῶν τοῦ πνεύματος! Ὁ ἐκπνέων αἰὼν ἐδέχθη τὴν σφραγίδα των, ἀλλὰ εἰς βαθμοὺς καὶ εἰς στάδια πνευματικῆς δράσεως διάφορα.

Ἡ σφραγὶς τοῦ Pasteur εἶναι αἱ ἰδέαι καὶ ἀνακαλύψεις, αἵτινες θὰ παραμείνωσιν ἀθάνατοι εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν, διότι εἶναι μάλιστα ἀπταῖ, μάλιστα προσिताὶ εἰς τὸ πνεῦμα ἔλων. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ ἀποβαίνει ζωηρότερον προκειμένου περὶ ἀνακαλύψεων, αἵτινες τείνουσι νὰ μᾶς ἀπομακρύνωσι τοῦ μοιραίου, νὰ μᾶς ἀπαλλάξωσι τῶν νόσων καὶ νὰ παρατείνωσι τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς.

Τῷ ὄντι οἱ ἄνθρωποι φαίνονται σφραγίσαι ἀδιάρκοι πρὸς τὰς ἐπιπτώσεις τοῦ πνεύματος ἐν τῇ καθαρῶς ἀφηρημένῃ τάξει, διότι δὲν ἐννοοῦσι τὴν εἰρήνην αὐτῶν ἐξ ἀντιθέτου ἐξάφρονι προθύμῳ τὰς παρασχεθείσας ὑπηρεσίας ἐν τῇ τάξει τῶν ἐφηρμοσμένων ἀνακαλύψεων.

Ἄνδρες ὡς ὁ Pasteur ἀποκτῶσι δόξαν καὶ καθίστανται δημοφιλεῖς ἕνεκα τῆς μεγαλοφυΐας των καὶ τῶν ἀνεκτιμήτων πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὑπηρεσιῶν καὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν ».

Περὶ δὲ τῆς θέσεως ἣν θὰ κατέχη ἐν τῇ ἐπιστήμῃ διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸ ὄραμα τοῦ Pasteur, ἰδοὺ τί λέγει ὁ ἰατρός Grancher: « Ὅταν μετὰ μίαν γυμναστικὴν κατὰ τὸ 2,893 ὁ ἰατρός θὰ ὁμιλῇ εἰς τὰς νέας γενεάς, εἰς τοὺς μαθητὰς του περὶ τῆς πορείας καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἱατρικῆς, θὰ ἀναφέρῃ πρῶτα τὰ δύο ἀθάνατα ὄντομα: τοῦ Ἱπποκράτους καὶ τοῦ Pasteur ».

Π. Α. Π.

ΜΑΚΡΑΝ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος πρὸς τὴν ἑδρὴν τῶν Πυρρηναίων, εἰκοσι ὁ μὲν ὀσπονδοὶ (fédérés) ὠχυρώθησαν ἐντὸς ἀπομεινωμένου περιπέρου ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου κήπου, καὶ ἀπὸ μίαις ἤδη ὥρας ἠμύνοντο ἡρωϊκῶς ἐναντίον τῶν Βερσαλιωτῶν οἵτινες περιεκύκλουν αὐτοὺς πανταχόθεν· ἀλλ' ἐξηγητῆται ἐκ τῆς πείνης καὶ στεροῦμενοι πολεμοφοδίων, ἐβλεπον προσεγγίζουσαν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ συνελαμβάνοντο ἐξ ἐφύδου, καὶ ὀριστικῶς θὰ ἐνικῶντο.

Ἐντὸς δωματίου τοῦ ἰσογείου, μία γυνή, ἡ κάπηλος τοῦ τάγματος, καθημένη εἰς γωνίαν τινά, ἐσφιγγεν, ἀγρία, μεταξὺ τῶν βραχιόνων, τὰ τρέμοντα ἐκ τοῦ φόβου τέκνα τῆς: ἐν κοράτιον ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ δύο ἄρρενα ἡλικίας ἑπτὰ καὶ πέντε ἐτῶν.

Εἰς τὸ παράθυρον, ὁ πατήρ, μέλας ἐκ τῆς πυρτιδος, ἦναιπε τὰ τελευταῖα αὐτοῦ φυσίγγια. Αἴφνης σῶμα στρατιωτῶν, εἰσώρμησεν ἀγρίως ἐντὸς τοῦ δωματίου. Πρὶν ἢ δυνθῆναι νὰ κάμῃ κίνημά τι, ὁ στρατιώτης τοῦ Δήμου συνελήφθη. ἔδεσμεύθη, καὶ ἐσύρθη πρὸς τὸν τοῖχον, ὅπου δέκα ὅπλα διεθυνόμενα πρὸς τὸ στήθος του, ἦσαν ἔτοιμα νὰ ἐκपुरσοκροτήσωσιν. Ἀφίνουσα τὰ τέκνα τῆς, ἡ γυνὴ ὤρμησε μεταξὺ τοῦ συζύγου τῆς καὶ τῶν ἀπειλητικῶν ὅπλων.

— Ἄ! μὴ τὸν σκοτώσετε, εἶναι ὁ ἄνδρας μου, ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν μου! εὐσπλαγχισθητέ τον, ἔλεος!

Ἄλλ' οἱ στρατιῶται, οἵτινες ἀπὸ πέντε ἡμερῶν ἐβλεπον τοὺς συντρόφους των πέπτοντας ὑπὸ τὰς σφαίρας τῶν ἀντιπάλων, δὲν ἦσαν ποσῶς διατεθειμένοι πρὸς ἐπιείκειαν. Εἰς δ' ἐξ αὐτῶν, ὁ λοχίας, λαβὼν τὴν γυναῖκα ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἐκραύγασεν:

— Ἐλα ὀπίσω! ὁ ἄνδρας σου εἶναι ληστής. ἐपुरοβόλησεν ἐναντίον μας, τὸν εἶδα: ἦλθε τώρα καὶ ἡ ἰδική μας σειρά!

Καὶ δι' ὀρμητικοῦ κινήματος, ἔρριψε χαμαὶ τὴν γυναῖκα· ἀλλ' αὕτη τῆς ὀπίσας ἡ ἀπελπισία ἐδιπλασίαζε τὰς δυνάμεις ὤρμησεν ἐκ νέου πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς καὶ κρεμμασθεῖσα ἐκ τοῦ λαίμου του, μετὰ βρυχηθμοῦ πληγέσης λεαίνης:

— Ἄνανδροι! ἄνανδροι! ἐκραύζεν· εἰσθε δέκα ἐναντίον ἑνός· σκοτώσατε πρῶτα ἐμέ, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, σφάζετε καὶ τὰ παιδιὰ! καλύτερα! παρὰ νὰ μένουσι ὀρφανὰ!

* * *

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, νεαρὸς ἀνθυπολοχαγός, μὲ κατερρακωμένην στολήν, μὲ τὸ περιστροφον ἀνά χεῖρας, εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ.

— Μὰ τί τρέχει λοιπὸν ἐδῶ;

Ἄλλοι οἱ στρατιῶται ἠθέλησαν ν' ἀπαντήσωσι συγχρόνως.

— Σιωπή! ἐκράυγασεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν λοχίαν:

— Λέγε, σὺ!

— Λοχαγέ μου, πρόκειται περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον συνελάθομεν μὲ τὰ ὅπλα ἀνὰ χεῖρας, πυροβολοῦντα κατὰ τῶν ἀνδρῶν μας· θὰ ἦτο δὲ πρὸ πολλοῦ φονευμένος, ἀνευ τῆς ἀντιστάσεως τῆς γυναικὸς του, ἢ ὅποια καθίσταται πολὺ ἐνοχλητική.

Δι' ἐνὸς βλέμματος ὁ ἀξιωματικὸς, παρετήρησε τὸ σύνολον τοῦ ἀπαισίου τούτου δράματος· ἔβλεπε τὸν ἄνδρα τούτον, προσηλοῦντα τοὺς ἀμαυροὺς ὀφθαλμοὺς του ἐπὶ τῶν τέκνων του, καὶ ἀναμένοντα τὸν θάνατον τὴν σύζυγόν του ἐξηγγιωμένην καὶ τὰ τρία πτωχὰ παιδιὰ τρέμοντα ἐκ τοῦ φόβου· εἶτα τὸν ἕμιλον τῶν ἀγρίων στρατιωτῶν ἐντελῶς ἀποφασισμένων νὰ ὠθήσῃσι τὰ πράγματα μέχρις ἐσχάτων.

— "Α! αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι ἀνθίστανται, ἐκράυγασεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀνδρας του, κρατεῖτε τὴν γυναῖκα, σεῖς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τῆς κάμειτε τὸ παραμικρόν· στρατιῶται Γάλλοι, μὴ λησμονεῖτε ἕτι μόνον μὲ ἀνδρας πολέμου.

Εἶτα συλλαβῶν ἀπὸ τοῦ ὤμου τὸν ὁμόσπονδον, ὅστις ἴστατο πλησίον τοῦ τοῖχου:

— "Ὅσον διὰ σέ, εἶπεν, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ σὲ διορθώσω.

Καὶ ὠθήσας αὐτὸν δι' ἀποτόμου κινήματος πρὸς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, ἐπανέκλεισε, δῆθεν ἐξ ἀπροσεξίας, τὴν θύραν ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ ἐξεκένωσε τρεῖς τὸ περιστροφόν του εἰς τὸν ἀέρα· εἶτα ταχέως καὶ χαμηλοφώνως, ἐγχειρίζων κρυφίως τὸ βελάντιόν του εἰς τὸν ἐκθαμβὸν αἰχμάλωτον, καὶ ἀπαλλάττων αὐτὸν ἐκ τῶν δεσμῶν του!

— Φύγε, τῆ λέγει, μετὰ τῆς γυναικὸς σου καὶ τῶν τέκνων σου, ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράθυρον τὸ ὁποῖον συγκοινωνεῖ μὲ τοὺς κήπους, καὶ προσπάθησε νὰ σωθῆς, ἐὰν ὁ διάβολος σοῦ δώσῃ καιρόν.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμένη τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀνδρός, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, λέγων μετ' ἀγρίου γέλωτος, καὶ γεμίζων ἐκ νέου τὸ περιστροφόν του:

— Ἡ γυναῖκα ἐλειποθύμησε, τόσον τὸ καλύτερον δι' αὐτήν, ἀφήσατέ την· ὁ ἀνδρας τῆς ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμόν του· ἐμπρός! δρόμον! εἶναι ἡ σειρὰ μας!

Καὶ ἐξῆλθε τελευταῖος ὀπισθεν τῶν στρατιωτῶν του.

* *

— Ἀνάθεμα!... μὴ χειρότερα!... Μὰ τί λοιπὸν μοῦ στέλλουν ἐδῶ... δὲν εἶμαι διευθυντὴς οἰκοτροφείου κορασιῶν, ὑποθέτω!

Ὅτως ἀνεθεμάτιζεν ὁ λοχαγὸς Desplaces, ὁ γενναϊότερος ἀρχηγὸς τῆς Ἀφρικῆς, ὁ ἐπινομασθεὶς « ἀπτόητος ».

Ἠγούμενος μίας τῶν προφυλακῶν, εἰς τὰ ἔσχατα σύνορα τοῦ Τουαί, ἐπεθεώρει ἐπικουρικὸν ἀπόσπασμα πεντήκοντα ζουάβων, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀφικθῆ, ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐνὸς ἀνθυπολοχαγοῦ, τοῦ In-Jeah. Μεταξὺ τῶν ῥωμαλαίων ἐκείνων καὶ ἡλιοκαῶν ἀνδρῶν, εὗρίσκετο νεαρὸς στρατιώτης,

σχεδὸν παιδίον, μὲ πρόσωπον ἀγένειον· ὁ λοχαγὸς ἐπλησίασε μετὰ δισπιστίας τὸν νεαρὸν στρατιώτην, ὅστις, παρετήρει τὸν ἀρχηγὸν μετὰ περιεργείας.

— Τὸ ὄνομά σου;

— Φραγκίσκος Λορμαίρ, ἀπήντησεν ὑπὲρ τὸ δέον δειλιάσας ἐκ τοῦ βλέμματος τοῦ λοχαγοῦ.

— Γὰ κύτταξέ με! Πῶ, πῶ, πῶς κοκινίζει σὰν κορίτσι!

Πόσον ἐτῶν εἶσαι;

— Δεκαενέα.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Κατετάχθης ἐκουσίως λοιπὸν διατί;

— Ἐστεροῦμην ἐργασίας, καὶ δὲν ἐπεθύμουν νὰ μένω βάρος εἰς τὴν μητέρα μου, ἢ ὅποια εἶναι χήρα, καὶ συντηρεῖ τώρα τὴν ἀδελφήν μου καὶ τὸν μικρότερόν μου ἀδελφόν.

Ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ κατέστη μελιχιωτέρα.

— Καὶ σὺ μόνος σου ἐξέλεξες αὐτὸ τὸ σῶμα, καὶ ἐπροτίμησες νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν Ἀφρικὴν;

— Μάλιστα, λοχαγέ μου.

— Τί ἀνέητος ἰδέα!... Ἐπὶ τέλους τόσῳ τὸ καλύτερον ἐὰν δὲν σκάσης ἀπὸ τὴν κούρασι.

Καὶ στρέψας τὰ νῦτα ὁ λοχαγὸς ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ πονηρὸν βλέμμα ἀκολουθούμενον ὑπὸ μειδιάματος, τὸ ὁποῖον τῆ ἔρριψε τὸ παιδίον τῶν Παρισίων καὶ ἔπερ ἐσήμαινεν: « Ἐλα, Ἐλα, θὰ εἶμαι πολὺ καρτερικώτερος, παρ' ὅσον σὺ νομίζεις, γέρο λοχαγέ, καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

* *

Τὸ πυροβόλον βροντᾷ, τὰ πυροβολεῖα μαίνονται, ἀναμιγνυόμενα μὲ τὰς κρυγὰς τῶν μαχομένων, μὲ τὰ παράπονα τῶν πληγωμένων, καὶ μὲ τοὺς βόγχασιμους τῶν ἀγωνιῶντων.

Ὁ λοχαγὸς πρῶτος, ἠγούμενος τοῦ τάγματός του, ἐπιχειρεῖ τρομερὰν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν Τουαρέγ, οἵτινες τετρακίς ἀποκρουσθέντες, ἀνθίστανται ἀσθενῶς πλέον, καὶ ἀρχίζουσι ἤδη νὰ τρέπονται εἰς ἀτακτον φυγὴν.

— Ἐμπρός, παιδιὰ! φωνάζει διὰ τῆς κεραυνοβόλου φωνῆς του ὁ γηραιὸς λοχαγός, καὶ ζήτω ἡ Γαλλία.

Παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀρχηγοῦ του, μεταξὺ τῶν γενναϊοτέρων μαχομένων εὗρίσκετα: ὁ Φραγκίσκος Λορμαίρ. Εἶναι ἡ πρώτη του μάχη, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐβάδισεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν. Διὰ τοῦτο ὁ λοχαγός του, ἐπωφελούμενος στιγμῆς σχετικῶς ἡσυχίας, ἀνέκραξε:

— Εὐγε μικρέ, συγγνώμη! διότι κακῶς σ' ἔκρινα. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀδύνατον, μὲ πρόσωπον κορασίου, νὰ ἐχῇ κανεὶς θάρρος λέοντος!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀραψ ἐφιππος, ἐξεληθὼν ἐκ τινος πυκνοῦ δάσους, μὲ τὴν λόγχην ἀνὰ χεῖρας, ἐξώρμησε κατὰ τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ἐξ ἀπαντος θὰ ἐφνεύετο, ἐὰν μὴ ὁ Λορμαίρ, ὁρμῶν ἐμπροσθεν τοῦ λοχαγοῦ του, ἐκάλυπτεν αὐτὸν διὰ τοῦ σώματός του

καί ἐδέχετο ἐν τῇ μέσῳ τοῦ στήθους τὸ κτύπημα τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐξάλλος ὁ λοχαγός, ἔρριψε μανιώδη κραυγὴν, καί ἐν ᾧ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ὑπεστήριξε τὸν λειποθυμήσαντα σωτήρα του διὰ τῆς ἄλλης ἐξεκένου τὸ περιστροφόν του κατὰ τοῦ ἰππέως.

Εἶτα ἀνεγείρας τὸν πληγωθέντα ἐντὸς τῶν βραχιόνων του, ἔφερεν αὐτὸν ἀμέσως μακρὰν τῆς μάχης καί τὸν κατέθεσεν ἐπὶ γηλόφου, ὑπὸ τὴν σκιάν φοίνικος. Ὁ στρατιωτικὸς ἰατρός ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσῃ αὐτοῦ, ἐξεκοῦμβωσε τὴν στολὴν τοῦ μικροῦ ζουάβου, ἔσχισε τὸ ὑποκάμισόν του, καί ἐξήτασε τὴν πληγὴν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ὁ λοχαγός. Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ ἰατρός ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Οὐδεμίαν ἐλπίδα!

— Ὅχι!...

Κρουνοὶ δακρῶν ἀπετύφλωσαν τὸν γηραιὸν στρατιώτην. Διὰ πρώτην φεράν ὁ « ἀπτώτος » λοχαγός ἔκλαιεν.

Ὁ Φραγκίσκος Λορμαίρ παρετήρησε τὰ δάκρυα καί ἐμειδίασε.

— Παιδί μου, πτωχό μου παιδί! ἐφέλλιζεν ὁ γηραιὸς ἀξιωματικὸς ὀλολύζων

Ὁ ἀποθνήσκων τῷ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ τὸ σὺς του εἰς τὰ χεῖλη του καί χαμηλοφώνως ἐψιθύρισε.

— Ἐνθυμείσθε κατὰ τὴν 28ην Μαΐου 1871, τὴν οἰκίαν ἐκείνην τῆς Belleville ἔπου ἐλυτρώσατε ἕνα ὀμόσπονδον ἀπὸ τοῦ θανάτου; Εἶμαι ὁ πρωτότοκος υἱὸς τῆς οἰκογενείας ἐκείνης τὴν ὅποιαν ἐσώσατε. Εἰς τῶν ἀνδρῶν σας εἶχε προφέρῃ ἐνώπιόν μου τὸ ὄνομά σας. Οὐδέποτε τὸ ἐλησημόνησα, καί σῶζων ὄμας, ἐπλήρωσα, λοχαγέ, τὸ χρέος τοῦ πατρὸς μου.

(Melchior Bonnefois)

P. G. P.

ÉMILE RICHEBOURG

ΜΕΛΑΙΝΑΙ ΟΦΡΥΕΣ

(Συνέχεια)

III

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ τοῦ πρώην δικογράφου εὐρίσκειτο εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα. Ἡ οἰκία ἐσχημάτιζε γωνίαν, τὰ δὲ παράθυρα ἔβλεπον ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς εἰς τὸν μικρὸν περίπατον καί ἐκ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν δενδροστοιχίαν. Ἐπωφελοῦμενος τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ δικογράφος εἶδε κατεπειγούσας διαταγὰς εἰς τὸν ὑπάλ-

λῆλόν του, ὁ τραπεζίτης ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον καί παρετήρησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἥτις δὲν ἐβράθυσε νὰ ἐγερεθῇ καί νὰ ἐξέλθῃ τοῦ περιβόλου, κρατοῦσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς χειρὸς. Εἰσῆρχετο ἤδη εἰς τὴν δενδροστοιχίαν. Ὁ Κάρλος μετέβη ταχέως εἰς τὸ ἕτερον παράθυρον. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἠδυνήθη νὰ παρακολουθήσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, κατόπιν τὴν εἶδεν εἰσερχομένην ἐντὸς οἰκίας, τῆς ὁποίας ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὴν πρόσωπον ὅπως δυνήθῃ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Ἄλλὰ ποῖα ἦσαν λοιπὸν αἱ προθέσεις του;

Οὐδ' αὐτὸς ἦτο εἰς θέσιν νὰ εἴπῃ!

Περὶ τούτου μόνον ἦτο βέβαιος, ὅτι ἡ ὡραία νεαρὰ γυνὴ τὴν εἶχε μαγεύσῃ κυριολεκτικῶς καί τὸν ἔκαμε νὰ δοκιμάσῃ συναισθήματα ἄγνωστα ἕως τῶρα δι' αὐτόν.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, συνωμίλιτε περὶ τῆς ὑποθέσεώς του μετὰ τοῦ πρώην δικογράφου· εἶτα κατέλιπεν αὐτὸν λέγων:

— Θὰ ἔρχομαι νὰ σὰς βλέπω.

— Ὅποτε εὐαρεστήσῃς, ἀγαπητὴ κύριε· εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ὁ Κάρλος Λεβρέν εἰσῆλθεν εἰς τὴν δενδροστοιχίαν· ἔστη πρὸς στιγμὴν πρὸ τῆς οἰκίας ἐν ᾗ εἶχεν ἰδῆ εἰσερχομένην τὴν ὡραίαν του ἄγνωστον, διθύθυσε τὰ βλέμματά του πρὸς ὅλα τὰ πατώματα, ὡσεὶ ἤπιζε νὰ ἰδῇ αὐτὴν ἐμφανιζομένην, εἶτα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Εἰς τὴν ἐσχατιάν τῆς δενδροστοιχίας ἐπέβη ἀμαξῆς ὅπως ἐπανεῖθῃ οἰκάδε. Καί ἐνῶ ἡ ἀμαξά διθύθυετο πρὸς τὸ κέντρον τῶν Παρισίων, ὁ νοῦς του ἐπανάρχετο εἰς τὸ ἐπεισόδιον τὸ ὅποιον οὐδόλως ἐπεδίωκεν, ἀλλ' ὅπερ σοβαρῶς νῦν ἀπησχόλει αὐτόν.

Πάραυτα κατέλιθῃ ὑπὸ τῶν αὐτῶν σκέψεων ὑφ' ὧν καί ἐν τῷ μικρῷ περιβόλῳ, καί ἐψιθύρισε:

Εἶναι ὑπαυδρευμένη καί ἔχει παιδίον· εἶναι λυπηρόν!

Ἡ φρόνητις τῷ ἐπέβαλλε νὰ μὴ σκέπτηται πλέον αὐτὴν, νὰ μὴ ἀνακαλῇ πλέον εἰκόνα ἥτις καθίστατο δι' αὐτὸν ἀληθὲς βασανιστήριον καί νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο. Ἄλλὰ κατὰ τι τῷ ἔλεγεν ἐπιτακτικῶς.

Ὅχι, πρέπει νὰ τὴν ἐπανιθῆς.

Χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ ἐνοήσῃ ἀκόμη τι ἐδοκίμαζεν, ὁ νεαρὸς τραπεζίτης ἦτο βαθυτάτα συγκινημένος.

Ὁ! οὐδόλως τῷ ἐπῆρχετο ἡ ἰδέα νὰ ἀποπλανήσῃ τὴν νεαρὰν ταύτην γυναῖκα, ἡ ὁποία ἦτο μήτηρ, νὰ ταράξῃ τὸν βίον τῆς, νὰ συντρέψῃ αὐτὴν αἰωνίως, ἴσως, νὰ καταστρέψῃ τὴν γαλήνην τοῦ οἴκου τῆς. Ἄλλὰ, τότε, τί ἤθελε; Πράγματι, δὲν τὸ ἐγνώριζεν ἢ ἤθελε νὰ μάθῃ τίς ἦτο ἡ νεαρὰ αὕτη γυνή, τί ἔκαμεν..... τί ἔκαμεν ὁ σύζυγός τῆς.

Τοῦτο βεβαίως ἦτο λίαν παράδοξος περιέργεια, ἀλλ' ἡ ὁποία δι' αὐτὸν ἐδικαιολογεῖτο ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφέροντος ὅπερ τῷ ἐπέπνεον ἡ μήτηρ καί τὸ παιδίον.

Δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτῷ ὅτι καί ἄλλοι ὑπῆρχον ἐκτὸς τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου, ἡ βαθεῖα τούτῃ ἐντύπωσις ἦν ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχε παραγάγῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του.